

Seminari de Vich, 20 - 21 - 1919.

J. D. Emili Vendrell.

Comprovat amic i excel·lent artista:

Salut i gràcia de Deu.

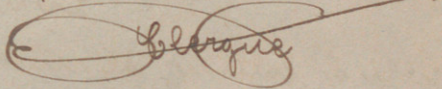
La promesa que vaig
fer-li si fallent de remetre-li la poesia
« Enterrament humil » que vaig llegir-li,
i que fins ara les meves ocupacions no
m'han permès complir, la quietud i
bel·li recol·liment de la cel·la em porten
l'ocasió de fer-lu ara.

Rebi-les aquestes es-
trofes com un tribut humil d'home-
natge per aquella tarda inol·lidable
que 'ns feu passar amb la seva direcció

i art verament inaprecables, al designa-
rar el bell enfilall d'aquelles dolces
cançons.

Es de vostre fervent amic i
admirador

Antoni Malats.

— Enterrament humil. —

Lema: Rural.

Borda d'autunno. Cal, resta-frit,
el jorn, ensaguantant una masia,
on l'avi va morir, oï a la nit,
com un poll, dolçament, en se agonia.

M'han dit que ara faràn l'enterrament,
pobre i humil, de comitiva escassa,
en processó de dol i de turment.

Venir: de l'era estant, veurem quan passa.

En esta la corria 'l sagristà,
la breu de festa enarborant ben alta.
Segueix el vell rector amb l'escolà,
marrec d'ulls vius i foc si cada galta.

La caixa dos veïns amb un llaïart
la diuen, estacada amb unes cordes.
En el crepuscle trist d'aquell captard
li fan elum els blandins de dos palordes.

L'heren regeix el dol. Al seu costat,
dos nets del mort li fan de consolores.
Al darrera, uns parents que han arribat
van feixucs, com un sac de bones obres.

Free si free, s'estalona 'l negre estol
de dones qui sangloten compungides.
Ara, tots anirem darrera 'l dol
amb el cor trist, les penses recollides.

Els horts, feixes i camps dels encontorns
que 'l vell va treballar, quan era jove,
l'esquarden munts, i engoren aquells jorns
que 'ls feia amb la suor la terra tova.

Bàn del coní, la font del regadiu
els dona 'l Deu-vos-guard, com una amiga.
Aquí l'avi del mas, durant l'estiu,
refrigerava 'l cos, lloc de fatiga.

Per có, quan el veu mort, aquella font
avui fa un plor, en lloc d'una rialla;
i el desmai que l'ombreja abaixa 'l front,
per fer-li amb son fullatge una mortalla.

Passen el rorrec d'un torrent aixut,
tot ribetat de boixos i ridorta.
Feixes enllà, la planta d'un cucut
al mort entona un cant que 'l vent els porta.

Una alzina, dos roures i un alt pi,
saberuts del encant de l'era-baixa,

fan el badoe, a vora del camí,
per veure passar 'l mort dins de la caixa.

Juan travessen el bosc, del cim d'un paig,
espia 'ls una garça i una griva.
Amb xiscles de dolor s'esqueixa un gaig,
quan ven passar, prop d'ell, la comitiva.

Aquella negra processó de dol
sa bona obra aviat haurà completa:
l'església 'ls ha virat, des d'un fuigol,
i els espera amb la porta ben oberta.

~~Fora~~ I'aturen els del mort en el cancell,
i, mentre 'l dol, llagrimejant, els volta,
obrint el ritual, el rector vell
entona 'l cant plangívol de l'absolta.

Ara sequin-me tots sense dir res.
Ans que l'absolta 'l vell rector acabi,
quatre coses del temple us mostraré,
quatre records de la vida d'aquell avi.

Allà hi ha 'l banc, on seia 'l bon vellec,
al venir, de matí, a missa primera.
D'aquell pal arrambat a la paret
en penja, com una ala, la bandera

que diu, de paborde, ai processó,
 quan seria, cada any, Santa Felica,
 captant amb la bacina de llautó,
 mentre cantaven els del clor la missa.

El clor del currentiri es al costat
 del temple que, de vell, ja tot s'esquerda.
 A dins, damunt l'erberci, hi ha 'l mut esclat
 de dos xiprers de flamarada verda.

Quan, dins del clot, la coina amb un abric
 de terra ben humida era colgada,
 va esclavissar-se del cloquer antic
 la darrera i més trista batallada...

Un quinyol llora i trist esquena 'l vel
 d'aquell cap-tard curull de melangia;
 el quinyol dolorós del cà fidel
 que, cía-baix, l'enterrament seguia...

Antoni Mestres.

Blasque